

Sathiko Sath Nieuwsbrief [Juli 2014]

Het zijn drukke tijden voor Sathiko Sath. We bestaan nu vijf jaar en dat ervaren we aan alle kanten. De kinderen worden groter, ouder en hopelijk ook wijzer, waardoor beide besturen voor nieuwe vragen en uitdagingen komen te staan. Moet er in de huisvesting iets veranderen? Wat kunnen we de kinderen bieden na klas 10 wanneer zij het staats-examen hebben gehaald? Kunnen we het Nepalese bestuur nog beter begeleiden zodat ze voldoende instrumenten in handen hebben om hun taak uit te voeren? Wat zijn de financiële consequenties van dit alles? Hoe komen we aan de benodigde fondsen hiervoor?

Brainstormen met een feestelijk tintje

Op 15 maart waren het Nederlandse bestuur en de twee adviseurs een hele dag bij elkaar op het Landgoed ISVW in Leusden. Op die dag was het op de kop af vijf jaar geleden dat we in Malden onze eerste bestuursvergadering hielden. Net als die eerste bijeenkomst destijds had ook deze lustrumontmoeting een feestelijk tintje. Maar allebei de keren was het vooral hard werken.

Waar het die eerste keer vooral draaide om

praktische afspraken maken en een tijdpad uitzetten, wilden we ditmaal eens in alle openheid brainstormen over de toekomst van Sathiko Sath, ongehinderd door een agenda vol 'normale' dagelijkse beslommeringen. Maar, zoals de uitnodiging het stelde: 'Het is echter niet de bedoeling om een luchtkasteel te bouwen en het daarbij te laten. Dat kasteel zal moeten landen en stevig op de grond worden gezet in de juiste porties.'

V.l.n.r.: Achterste rij: adviseur Charles Halberstadt, bestuursleden Ronald Bloemendaal, Jantine Bouma, Hilde Noë en adviseur Klaas Wildeboer. Voorste rij: bestuursleden Frans van Meerwijk en Taco Remmers.

We wilden vier thema's bespreken.

1. De kinderen voorop: wat zouden we wensen als alles mogelijk was en geld geen rol zou spelen? En dan: wat is reëel als geld wel een rol speelt?
2. Het Nepalese bestuur: wat is hun verantwoordelijkheid? Welke taken kunnen we in alle vertrouwen op een goede afloop aan ze delegeren? We kijken ook naar de samenstelling en naar de daadkracht.
3. Voortbordurend op 2): communicatie tussen twee zo verschillende culturen, verschillende motivaties, verschillende ideeën over wat haalbaar en betaalbaar is.
4. De continuïteit in Nederland: de toekomst van het Nederlandse bestuur, fondsenwerving en meer naamsbekendheid.

Marie-José Spreeuwenberg, de eindredacteur van onze nieuwsbrieven en andere teksten, was bereid om die uitwisseling van ideeën in goede en, zo nodig, strakke banen te leiden. De resultaten van deze brainstormvergadering zullen beetje bij beetje zichtbaar worden in ons beleid. In een volgende nieuwsbrief

komen we hier zeker op terug. Het was een vruchtbare, soms heftige, leuke, spannende en ook vermoeiende dag. Een lekker glaasje ter afsluiting was dan ook op zijn plaats. Een 'dankjewel' aan de ISVW die zo goed voor ons zorgde, en nogmaals aan Marie-José.

Voorzitter in Nepal

In het voorjaar was onze voorzitter, Frans van Meerwijk, weer in Nepal. Voorafgaand aan de trekking die hij zou leiden, was hij een week lang in touw voor Sathiko Sath. Na de trekking nam hij in Kathmandu de draad gewoon weer op en plakte hij er nog eens een week aan vast voor de stichting. Het is bijna niet te beschrijven waar je dan allemaal mee bezig bent. Uiteraard ga je naar de huizen. Je wilt altijd zo snel mogelijk weten hoe het met de kinderen en met de zorgouders gaat.

Vergaderen

Er wordt vergaderd met het Nepalese bestuur. Opnieuw kwam naar voren hoe spannend samenwerking binnen de board kan zijn en hoe moeilijk het soms is om samen te werken en één lijn te trekken. Het is namelijk heel 'normaal' voor een lid van een bepaalde etnische groep om voor die eigen groep op te komen. En als dat ten koste van de andere groepen gaat, dan is dat maar zo. Ook de hiërarchie en de gelaagdheid van de Nepalese maatschappij worden op die momenten heel voelbaar. Onze Nepalese mannen en vrouwen vergeten dan voor even alle lessen en trainingen.

Dat heeft uiteraard consequenties voor het management. De zwaartepunten betreffende de eigen bestuurlijke verantwoordelijkheid kunnen dan uit beeld verdwijnen. Dergelijke reacties zijn begrijpelijk wanneer we die bekijken tegen de achtergrond van de (sociale) geschiedenis en ontwikkelingen in Nepal. Het komt altijd weer goed. Het is in feite een proces dat iedereen ervaart die in een ontwikkelingsland werkt. Maar het vraagt van beide partijen geduld en goede wil en de bereidheid om te leren. En het kost ook heel veel tijd.

Little Angels' School

Tijdens zo'n bezoek zijn er ook altijd gesprekken op de Little Angels' School, we willen weten hoe het met de kinderen gaat. Deze

keer lagen er niet alleen de gebruikelijke vragen. Onze twee oudste kinderen hadden net klas 10 afgesloten met het gebruikelijke

staatsexamen, het zogenoemde SLC. Dat examen ligt zo'n beetje op ons oude mavo-niveau. Wanneer een leerling voor dit examen slaagt, kan hij of zij door naar klas 11 en 12; de lessen daar hebben het niveau van ons havo of vwo. Het SLC is een landelijk examen, in feite vergelijkbaar met het eindexamen in Nederland. Het duurt dan ook

Wat na het SLC?

De vraag was natuurlijk: wat na het SLC? Want zelfs als je slaagt, betekent dat nog niet dat je voldoende capaciteiten hebt voor de klassen 11 en 12. Maar wat zijn dan de opties? Daar ligt een probleem. Want er bestaat in Nepal wel zoiets als beroeps- onderwijs, maar dat is nog niet goed ontwikkeld. Het gaat doorgaans zoals het al eeuwen gaat: je zoekt een baas om bij in de leer te gaan. De LAS wil daar verandering in brengen en werkt daarom aan wijzigingen in hun schoolsysteem. Alleen zijn ze op dit moment nog niet zover dat leerlingen daar al gebruik van kunnen maken. De directeur van de LAS, Umesh Shrestha, wees Frans op de

enige tijd voor de uitslag bekend wordt. De twee jongens die het betrof, hadden een pittige tijd achter de rug, met bijlessen door Soviet, de jongeman die we in het Sathiko Sath-huis in dienst hebben voor extra computerlessen voor de kinderen. Hij blijkt van meerdere markten thuis en doet zijn werk heel consciëntieus.

zeldzame scholen die wel (en meestal alleen maar) een beroepsopleiding bieden. Het is bekend dat kinderen die daar slagen een goede kans maken op de arbeidsmarkt. En dat is toch wat wij voor alle Sathiko Sath-kinderen wensen. De directeur benadrukt ook dat niet alle kinderen arts of ingenieur kunnen worden, of professor. Toch is dat de droom van de meeste ouders. Wanneer zij aan een goede opleiding denken – en dat is een opleiding waar je later veel geld mee verdient – dan denken ze aan dergelijke beroepen. Ze kijken wat minachtend aan tegen een beroepsopleiding. Maar of dat in Nederland zoveel beter is?

Geslaagd! En nu?

Ondertussen zijn we een paar maanden verder en weten we dat beide jongens zijn geslaagd. Petje af voor hen en ook voor hun begeleiders, die zoveel tijd, geduld en enthousiasme opbrachten waardoor beide leerlingen gemotiveerd bleven, ook als het moeilijk was. Maar, er zit wel enig verschil in de uitslagen.

Tenji is geslaagd 'met de hakken over de sloot'. Hij blijkt bovendien erg zwak in de theoretische vakken, wat geen aanbeveling is om verder te gaan met klas 11 en 12. Sujan deed het een stuk beter. Bovendien blijkt hij ineens het plezier in studeren te pakken te hebben. Zijn ambities reiken beslist verder. De keus voor een vervolgopleiding moest snel

worden gemaakt, maar dat mocht niet ten koste gaan van een zorgvuldige afweging. Er is de laatste weken dan ook druk verkeer geweest tussen Nepal en Nederland, telefonisch, per mail en via Skype. Al gauw bleek Umesh ons niet voor niets te hebben gewaarschuwd: de ouders wilden alleen maar het 'hoogste'.

Gelukkig had Frans toen hij in Kathmandu was, samen met het bestuur daar, contact gehad met de Nepal Youth Foundation. Deze organisatie biedt onder meer beroepsinformatie en test het betreffende kind op verschillende vlakken, niet alleen de intellectuele capaciteiten, maar ook motivatie,

Vervolgopleidingen

Volgend jaar doen weer twee SkS-kinderen hun staatsexamen en dan krijgen we opnieuw te maken met de vraag wat daarop moet volgen. De geschiedenis van Tenji en Sujan illustreert dat het Nederlandse bestuur nog het een en ander heeft uit te puzzelen met

karakterstructuur, mogelijke ondersteuning in hun omgeving bij hun studie enzovoort. Na stevig overleg zijn we het uiteindelijk met zijn allen eens geworden over de te volgen weg. Tenji is ingeschreven bij DAS College, dat werd aangeraden door de Nepal Youth Foundation, voor een computeropleiding bestaande uit één jaar theorie en twee jaar begeleide praktijk. Zijn ouders betalen mee aan de opleidingskosten.

Sujan heeft het toegangsexamen voor de klassen 11 en 12 (*sciences*) gehaald en gaat door op de LAS, die ons reductie geeft op zijn schoolgeld. Ook in Sujans geval betalen de ouders een deel van de opleiding.

betrekking tot vervolgopleidingen. In oktober zijn verschillende bestuursleden weer in Kathmandu. Zij zullen dan zeker de nodige tijd aan deze kwestie besteden, zodat we tot een goede regeling voor de toekomst kunnen komen.

Nieuw bestuurslid

We zijn heel blij met een nieuwe aanwinst voor het Nederlandse bestuur. We hebben er sinds kort namelijk een zesde bestuurslid bij: René Halberstadt. Hij is onderwijskundige en

we kunnen zijn expertise goed gebruiken. We zijn nog op zoek naar een zevende lid. Hebt u interesse? Laat het ons weten!

Voetbalkoorts

Dat 'onze' kinderen geïnteresseerd zijn in voetbal, zal niemand verbazen. Ze voetballen wat af op hun eigen speelveld. Maar dat ze absoluut naar de WK-wedstrijden van het

Nederlandse elftal willen kijken, oranje petje op het hoofd, en als Nederland wint zeggen: 'wij hebben gewonnen', vinden wij toch wel heel bijzonder.

Voor u als lezer zal het ondertussen duidelijk zijn: Sathiko Sath is een nieuwe fase ingegaan en heeft nog altijd veel geld nodig. Als u ons helpt, **winnen de kinderen** van Sathiko Sath echt.

Steun ons, zodat zij hun droom kunnen waarmaken!